

Skarżący podnosi także liczne błędy w ustaleniach faktycznych oraz w ocenie, jakimi obciążona jest zaskarżona decyzja. Twierdzi także, że opłata od uboju jest oczywiście sprzeczna z licznymi przepisami prawa wspólnotowego, a mianowicie:

- uregulowaniami dotyczącymi VAT;
- zakazem stosowania ograniczeń ilościowych pomiędzy państwami członkowskimi (art. 28 WE) w zakresie, w jakim opłata rzeźna dotyczy także zwierząt o pochodzeniu „mieszanym” w rozumieniu rozporządzenia 1760/2000⁽²⁾, to jest pochodzących z innego państwa członkowskiego, ale których ubój nastąpił we Francji;
- rozporządzeniem 1774/2002⁽³⁾;
- swobodą świadczenia usług (art. 50 WE) w zakresie, w jakim tylko jedno przedsiębiorstwo w każdym departamencie może świadczyć usługi utylizacji rzeźniom i hodowcom z tego departamentu;
- mechanizmami Wspólnej Polityki Rolnej. Skarżący twierdzi w tej kwestii, że nakładając przedmiotową opłatę, Francja zakłóca wspólną organizację rynku mięsa i narusza dotyczące jej rozporządzenia, podwyższając sztucznie ceny mięsa.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dziennik Urzędowy nr L 083 z dn. 27/03/1999, str. 1-9.

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z [dnia] 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97, Dziennik Urzędowy nr L 204 z dn. 11/08/2000, str. 1-10.

(³) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, Dziennik Urzędowy nr L 273 z dn. 10/10/2002, str. 1-95.

- stwierdzenie nieważności listy awansowanych z dnia 27 listopada 2003 r. w części gdzie nie zawiera ona nazwiska skarżącego lub ewentualnie listy zasług z dnia 13 listopada 2003 r. w części gdzie nie zawiera ona nazwiska skarżącego w konsekwencji przyznania niewystarczającej liczby dodatkowych punktów pierwszeństwa;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej podjętej na podstawie art. 6 ust. 3 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej i w sumie jedynie 4 punkty pierwszeństwa z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, podjętej na mocy art. 9 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego o odrzuceniu „skargi” skarżącego z dnia 14 lipca 2003 r., wniesionej za pośrednictwem Komitetu ds. awansu, podtrzymującej przyznanie punktów pierwszeństwa w służbie prawnej oraz przyznanie punktów pierwszeństwa za dodatkowe obowiązki;
- obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący utrzymuje, że decyzja dyrektora generalnego Służby Prawnej przyznająca mu 4 punkty pierwszeństwa stanowi naruszenie art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 6 ust. 4 pkt a) ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego, zasady prawa do kariery, a także oczywisty błąd w ocenie. Skarżący podnosi oprócz tego naruszenie art. 6 ust. 3 pkt a) ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady prawa do kariery, w związku z zasadą równego traktowania. Po trzecie skarżący podnosi nadużycie władzy.

Ponadto, decyzja organu powołującego nie przyznająca mu punktów pierwszeństwa za dodatkowe obowiązki jest, według skarżącego, niezgodna z prawem, ponieważ stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 oraz załącznika 1 do ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady równego traktowania.

W końcu skarżący podnosi niezgodność z prawem decyzji organu powołującego nie przyznającej mu dodatkowych punktów awansu w związku z jego skargą za pośrednictwem Komitetu ds. awansu z uwagi na to, że decyzja ta nie jest wystarczająco uzasadniona.

Skarga wniesiona dnia 3 sierpnia 2004 r. przez Güntera Wilmsa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-328/04)

(2004/C 273/64)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 3 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Güntera Wilmsa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o: